

Η απάντηση Οικουμενικού Πατριάρχη στον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο.

09 Μαρτίου 2019

Κατόπιν της δημοσιοποίησεως από την Αγιώτατη Εκκλησία της Αλβανίας του από 14.01.2019 γράμματος του Προκαθημένου της προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη, σε σχέση με την Αυτοκεφαλία της Ουκρανίας, το Οικουμενικό Πατριαρχείο δημοσιεύει σήμερα την σχετική απάντησή του προς την Α. Μακαριότητα:

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Τιράνων και πάσης Αλβανίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καί περιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀναστάσιε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐλάβομεν καί διεξοδικῶς ἐμελετήσαμεν τό ἀπό 14ης παρελθόντος μηνός Ἰανουαρίου ἐ.ἔ Ὑμέτερον ἀδελφικόν Γράμμα κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀπό 24ης Δεκεμβρίου ἡμετέρων τοιούτων, σχετικῶς πρὸς τὰς ἐν Οὐκρανίᾳ ὑφ' ἡμῶν κανονικῶς γενομένας Ἐκκλησιαστικὰς Πράξεις καί ἐπὶ τὴν ἀπάντησιν ἤκοντες προαγομέθα, ὅπως, ἐν πνεύματι ἀληθευοῦσης διδαχῆς, περὶ ἧς ὡς ὁ ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχομεν χρέος ἔναντι τῶν ἐκασταχοῦ ἀγίων ἀδελφῶν, ἐκθέσωμεν Ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Οἱ Θεοφόροι Πατέρες, οἱ καί διὰ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων ἀναθέσαντες εἰς τόν Θρόνον τῆς τοῦ Κωνσταντίνου τὰς γνωστάς τοῖς πᾶσιν πανιέρους καί φρικτάς αὐτοῦ ὑπερορίους εὐθύνας, οὐχὶ ἐν εἴδει προνομίων ἀλλὰ θυσίας, διεῖδον, Πνεύματι Θεοῦ ἀγόμενοι, τὴν ἀνάγκην ὀριστικῆς διευθετήσεως τῶν ἀνά τὰς Τοπικὰς Ἐκκλησίας ἀναφυομένων προβλημάτων τῶν μὴ δυναμένων ἵνα ἐπιλυθῶσιν ὑπ' αὐτῶν.

Αὕτη ἡ κληρουχία τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διηκονήθη ἀδιαστίκτως καθ' ὅλους τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἐν πνεύματι συνέσεως καί μετὰ φόβου Θεοῦ ὑπὸ τῶν μακαρίων καί ἀοιδίμων Προκατόχων ἡμῶν ἐντὸς πάντοτε τοῦ καθηγιασμένου καί κανονικῶς ἀμεταθέτου καθεστῶτος τῆς Πενταρχίας τῶν Πρεσβυγενῶν Θρόνων διὰ τῆς φιλαδέλφου, ὡς εἰκός, ἀλληλοπεριχωρήσεως "εἰς μίαν σύμπνοιαν καί συμφυῖαν πνευματικὴν ἐνούμενοι, διὰ τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγάπης, ἀλλήλων ἀντ[ι]λαμβανόμενοι"[1].

Ἐκ ταύτης τῆς διαρκοῦς δισυποστάτου σχέσεως τοῦτο μὲν, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κωνσταντινουπόλεως θέσις παντάπασι διακηρύττεται οὐδένα ἐνδοιασμόν ἢ ἀνησυχίαν προκαλέσασα πώποτε παρά τοῖς λοιποῖς Πατριάρχαις, καθ' ὅσον εἶπερ τις καί ἄλλος ἐγίγνωσκον κάλλιστα ὅτι οὐδεὶς ἀπολύτως κίνδυνος ὑπῆρχεν εἰς "μὴ τὸν καπνώδη τύφον τοῦ κόσμου δόξωμεν εἰσάγειν τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις τό φῶς τῆς ἀπλότητος καί τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἡμέραν τοῖς τόν Θεόν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι προσφέρει"[2] τοῦτο δέ, ὅτι "τό ἀντιλαμβάνεσθαι μὲν καί ἐκ τῶν ἐνόντων βοηθεῖν-καθ' ἃ Νεόφυτος Ζ, ὁ μακαρία τῇ λήξει Προκάτοχος ἡμῶν, περιγράφει-πρὸς τὰς χρείας καί τοῖς λοιποῖς ἀγιωτάτοις Πατριαρχικοῖς Ἀποστολικοῖς Θρόνοις, πάνυ προσῆκον ἐκ παλαιοῦ ἡγεῖται ὁ καθ' ἡμᾶς οὕτως ἀγιώτατος Πατριαρχικός Ἀποστολικός Οἰκουμενικός Θρόνος, ἀφαιρεῖσθαι γε μὴν ἐκείνων τὰ δίκαια καί πλεονεκτεῖν ἀδικοῦντα, οὐχ ὅπως πράττειν ἀλλ' οὐδέ ἀκούειν ἀνέχεται. Ἐκεῖνο μὲν γάρ ἄξιον καί δίκαιον ἑαυτοῦ, τοῦτο δέ τούναντίον ἄδικόν τε καί ἀπρεπές"[3].

Ἐν μέσῳ τοιούτων πανηγυρικῶν δηλώσεων εὐλαβείας πρὸς τὰ Κανονικὰ δικαιώματα τῆς ἐσωτερικῆς διοικητικῆς αὐτοτελείας τῶν κατὰ τόπους ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιπροσθέτως καταγράφομεν τὴν ἀπόφασιν καί Ἀνθίμου Στ' πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας καθ' ὃν "...οὐχὶ ἄπαγε πρὸς κατάργησιν τῶν Κανονικῶν λόγων καί δικαιωμάτων ἅπερ κέκτηται ὁ ἀγιώτατος αὐτός Θρόνος καί πρὸς τὰ ὅποια οὐδέποτε ἀπέβλεψεν ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ νά μετέλθῃ ἐπέμβασίν τινα καί ἐπίθεσιν, εἴτε ἐν χρεία αὐτοῦ εἴτε ἄλλοτε, τούναντίον δέ μάλιστα ἀείποτε ὑπεστήριξε τὰ προνόμια αὐτοῦ καί ἐπεχορήγησε θερμουργόν προστασίαν εἰς τοσαύτας κατὰ

καιρούς δεινάς περιστάσεις άφορώσας τήν συντήρησιν τών Όρθοδόξων άπό πάσης τών έναντίον προσβολής· καί ταύτας τάς προστασίας καί έναγωνίους ύπερασπίσεις τής Έκκλησίας ύπέρ τοϋ Θρόνου άπειρα διακηρύττουσι παραδείγματα, καθώς καί αύτή ή έσχάτως άποκατάστασις τοϋ άγίου Άμίδης, ύπέρ οϋ έδαπάνησε καί έξακολουθεΐ δαπανάν άδράς ποσότητας, καθώς καί πρό αύτής τά κατά τήν Μητρόπολιν Χαλεπίου συμβάντα, καί άλλαι άπειροι περιστάσεις, κατά τάς όποίας ή Μεγάλη Έκκλησία, μακράν παντός ίδιορρύθμου σκοποϋ άλλα καί μέ πραγματικές θυσίας, προύνόησεν, ως έξ άνωτάτης περιωπής, καί πολυειδώς ήγωνίσθη ύπέρ τών πνευματικών συμφερόντων τοϋ Θρόνου καί τών άποτελούντων αύτόν Όρθοδόξων, άναλαμβάνουσα εις έαυτήν πολλά αύτοϋ βάρη" [4].

Ταϋτα πάντα συνίσχουον όμοϋ μετά τής Θεόθεν καί άπαραβάτως καθηγιασμένης πράξεως τής Έκκλησίας, ήτις έκ τών πρώτων χρόνων διαγορεύει ότι "συνήθεια άνωθεν κεκράτηκε, τούς ένδημοϋντας τή μεγαλωνύμω Πόλει άγιωτάτους Έπισκόπους, ήνίκα καιρός καλέση, περί άναπιπτόντων τινών Έκκλησιαστικών πραγμάτων συνείναι καί διατυποϋν έκαστα καί άποκρίσεις άξιούν τούς δεομένους".

Ός έκ τούτου, οϋ μόνον ένθα περί Δογμάτων καί ιερών Παραδόσεων καί Κανονικών Έκκλησιαστικών Διατάξεων ή περί γενικών ζητημάτων άφορώντων εις όλόκληρον τό σϋμα τής Έκκλησίας άλλα καί έν πᾶσι τοΐς σχετικώς σπουδαίοις επί μέρους ζητήμασι τοΐς ένδιαφέρουσι ταύτην ή εκείνην τήν Τοπικήν Έκκλησίαν, ή κηδεμονική πρόνοια καί αντίληψις τής Μεγάλης τοϋ Χριστοϋ Έκκλησίας παρεμβαινούσης-ποΐ μέν, αύτεπαγγέλτως καί ως έκ καθήκοντος, ποΐ δε, κατ' επίκλησιν τών ένδιαφερομένων-καί παρεχούσης τήν άποτελεσματικήν αύτής συμβολήν, πρός διαίτησιν καί επίλυσιν διαφορών άναφυσισών μεταξύ τών άγίων τοϋ Θεοϋ Έκκλησιών, πρός διευθέτησιν διαφωνιών μεταξύ ποιμένων καί ποιμνίου, πρός άπαλλαγήν άπό έπιπρουσθουσών δυσχερειών καί επάνοδον τών Έκκλησιαστικών πραγμάτων εις τήν Κανονικήν αύτών τροχίαν, πρός επίρρωσιν τής έστιν ότε ανεπαρκούς ένεργείας τών πνευματικών άρχηγών τών επί μέρους Έκκλησιών, πρός στήριξιν τών ασθενών καί σαλευομένων ή καταρραδιουργομένων έν τή Όρθοδόξω πίστει, πρός άποσόβησιν, συνελόντι είπεΐν, τών παντοίων ήθικών καί υλικών κινδύνων τών έπαπειλούντων τήν εύστάθειαν τών άγιωτάτων εκείνων Έκκλησιών οϋδέποτε καί οϋδαμοϋ βραδύνει ή έλλείπει.

Πλανᾶται, λοιπόν, άνευ άμφιβολίας ό θεωρών ότι αύτη ή οϋσιώδης καί όλως άναγκαΐα διά τό Καθολικόν Σϋμα τής Όρθοδόξου Έκκλησίας λειτουργία τής Μητρός Έκκλησίας άποτελεΐ προΐόν τών κάτω χρόνων καθώς άδιαψεύστως έλκει τήν άπαρχήν αύτής εις πολλῶ αρχαιοτέρους χρόνους.

Καί πρός τοϋτο φέρομεν όλως ένδεικτικῶς έν προκειμένω τό τοϋ Καλλίστου Α' σχετικόν πρός τήν υπόθεσιν τοϋ Τιρνόβου Γερμανοϋ Β', τοϋ άποπειραθέντος ίνα διεκδικήση πραγματικά πατριαρχικά προνόμια παρά τόν ψιλόν τίτλον τοϋ "Πατριάρχου", όν έκ τής Μεγάλης Έκκλησίας έλαβεν, καθ' ᾧ Κάλλιστος άπεφήνατο ότι "καί χωρίς δε τούτου, ει ό τής Κωνσταντινουπόλεως Θρόνος καί τάς τών άλλων Πατριαρχών Άλεξανδρείας καί Άντιοχείας καί Ίεροσολύμων κρίσεις έπανακρίνει καί διευθετεΐ καί έπιψηφίζεται καί τό κϋρος δίδωσιν, ως οι θεΐοι Κανόνες διαγορεύουσιν καί αι πράξεις έπεμαρτύρησαν, πῶς οϋ πολλῶ μάλλον τής τών Βουλγάρων Έκκλησίας ό Θρόνος οϋτος κύριος έσται, παρ' οϋ καί τό όνομάζεσθαι Πατριάρχης τετίμηται"[5], ως καί Λουκά Α' τοϋ Χρυσοβέργη, όστις παρουσιάζεται ήμΐν ως έξασκῶν τό δικαίωμα "τοϋ τάς έν τοΐς άλλοις Θρόνοις γινομένας άμφισβητήσεις έπιτηρεΐν καί διορθοϋσθαι καί πέρας έπιτιθέναι ταΐς κρίσεσι"[6], καί επί τή βάσει αύτοϋ άκυρών τήν υπό τοϋ Αρχιεπισκόπου Κύπρου Ίωάννου καί τής περί αύτόν Συνόδου έκδοθεΐσαν ποινήν τής καθαιρέσεως κατά τοϋ Έπισκόπου Άμαθοϋντος Ίωάννου.

Τὴν ἀρχαίαν ταύτην πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι συνᾶδουσιν, ἐπιβεβαιουσι περιτράνως καὶ οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, ἦτοι ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων Προκατόχων Διονύσιος Γ΄, ὁ Ἀλεξανδρείας Παῖσιος, ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Νεκτᾶριος ἐν ἔτει 1663 ἐν Τόμω δι' οὗ ἐπέλυσαν εἴκοσι καὶ πέντε κεφάλαια ζητημάτων προβληθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς Ρωσσοικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν ἠ' ἐρώτησιν: "Εἰ τῷ Κωνσταντινουπόλεως Θρόνῳ ἐφεῖται πᾶσα κρίσις ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνει ἐκάστη ὑπόθεσις Ἐκκλησιαστικῆς πέρας;" ἀπήντησαν ὅτι "Τὸ προνόμιον τοῦτο τοῦ Πάπα ἦν πρό τοῦ διαρραγῆναι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας....ἤδη δὲ ἐκείνου διαρραγέντος, αἱ ὑποθέσεις πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον ἀναφέρονται καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποφάσεις λαμβάνουσιν..". Ἐπαναλαμβάνουσι δὲ περὶ τούτου καὶ εἰς τὰς κα' καὶ κβ' τοιαύτας".[7]

Ὅρῶμεν, οὖν, Μακαριώτατε, ποίας εὐθύνης Θρόνος ἐστὶν ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ποίων τρόπων μέτοχος καὶ διάδοχος ὀφείλει ἵνα ἀνυπερθέτως καθίσταται ὁ κατὰ καιροῦς καὶ χρόνους Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀσφαλῶν καὶ ἐστώτων τούτων συνάγεται ἀδιαμφισβητήτως ὅτι αἱ ἐπὶ μέρους κατὰ τὸν παρελθόντα καὶ τὸν νῦν αἰῶνα διορθόδοξοι προσπάθειαι καὶ πρωτοβουλίαι τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐσφαλμένως ἐξελήφθησαν τυχόν ὑπὸ τινων ὡς ἀπεμπόλησις τῶν τοιούτων ἀμετακινήτων εὐθυνῶν ἅμα δὲ καὶ διακονικῶν προνομίων αὐτῆς ἐν ὀνόματι οἰονεῖ τινος κοινοβουλευτικῆς ὁμοσπονδίας- ὡς καὶ ρητῶς ἐλέχθη ἀτυχῶς- τῶν ἐπὶ μέρους Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἣτις συναποφασίζει μετὰ τῶν Πρεσβυγενῶν Θρόνων ἐπὶ παντός θέματος.

Ἡ τοιαύτη ἐν πνεύματι κενώσεως πάντοτε πράξις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀπέβλεπε καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ καὶ ἀφελότητι καρδίας κοινωνίαν τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸς πλησμονὴν σοφίας καὶ χάριτος, πρὸς καταρτισμὸν καὶ σύμπλευσιν ἐν τοῖς ποιμαντικοῖς θέμασι, πρὸς οἰκοδομὴν ἐν τέλει τοῦ σώματος τῶν πιστῶν.

Τὰ νεωστὶ καὶ οὕτω καλούμενα "αὐτοκέφαλα" ἐδόθησαν καὶ δίδονται ὑπὸ τῆς κοινῆς τροφοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους καλλιτέραν καὶ εὐρυθμον ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν τῶν καθ' ἕκαστα Ἐκκλησιῶν καὶ οὐχὶ διὰ νά παραλλάσσεται τὸ ἅγιον πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ προκῦψαν ἐκ τῆς μακρᾶς ἱεροκανονικῆς ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις παραγωγῆς πρὸς δημιουργίαν ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως αὐταρκῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν καὶ κατακερματισμοῦ τοῦ ἐνός καὶ ἀδιαιρέτου Σώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ Αὐτοκεφαλία ἀπομονομένη καὶ ὑπερτονιζομένη καθίσταται προβληματικὴ καθὼς δὲν ὑπηρετεῖ τὸν σκοπὸν δι' ὃν αὕτη ἐθεωρήθη εὐχρηστος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἰρήσθω δ' ἐνταῦθα ὅτι τὰ Αὐτοκέφαλα καθεστῶτα, τὰ ὑφ' ὅρους καὶ τρόπους παραχωρούμενα ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διὰ τὰς κατὰ καιροῦς καὶ χρόνους ζωτικὰς ἀνάγκας τῶν ἀνά τὴν Οἰκουμένην τέκνων αὐτῆς, οὐ τυγχάνουσιν ἀμετακίνητον καὶ στατικὸν σύστημα ἀλλὰ προσαρμοζόμενον εἰς τὰς ποιμαντικὰς ἐπιταγὰς τῆς σήμερον, μεθ' ἱερότητος καὶ πολλῆς περισκέψεως.

Τὰ ὀλίγιστα ταῦτα ἐπεσημειώθησαν πρὸς ἐπανατροχιασμὸν τοῦ πρωτευθύνου καὶ θυσιαστικοῦ χαρακτήρος τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πρὸς ἔκφρασιν ὑγιоῦς κατὰ πάντα ἐκκλησιολογίας, καθὼς ἰστάμενοι ἐνώπιον τῶν μακαρίων μορφῶν τῶν πρό ἡμῶν Πατριαρχευσάντων μὴ κριθῶμεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας καὶ ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀπομειώσαντες, ἃ ἐκεῖνοι ἐν μέσῳ κόπων καὶ μόχθων καὶ ἐν δυσχειμέροις καιροῖς ὠκοδόμησαν καὶ περιεκράτησαν αἶροντες τὸν σταυρὸν τῆς εὐθύνης ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἐχόντων τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐμφαίνεται σαφῶς καὶ ἀδιαφιλονικητῶς ἡ κανονικῶς τεθεσπισμένη ἔκκλητος πρόνοια τῆς Μετριότητος ἡμῶν, πρόνοια,

ἦντινα ἡσκήσαμεν καί εἰς τήν περίπτωσιν τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν πρ. Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου καί πρ. Λβώφ κυρίου Μακαρίου.

Ἐπιθυμοῦντες, Μακαριώτατε, μία σπουδαιοτάτη πραγματεία τοῦ ἐγνωσμένης, διά θαυματουργικῶν σημείων ἐπιζῶντος, ἀρετῆς τοῦ ὀρητοῦ καί ἐμβριθοῦς περί τὰ ἱεροκανονικά ζητήματα ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀγχιάλου καί εἶτα Σμύρνης Βασιλείου συνταχθεῖσα καί ἐν ἀωοζ᾿ ἔτει συνοδικῶς κυρωθεῖσα περί τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας κληρικῶν ὑπό Ἐπισκόπου καθηρημένου ἢ σχισματικοῦ ἢ καί αἰρετικοῦ χειροτονηθέντων, ἥνπερ καί συνημμένως ἀποστέλλομεν Ὑμῖν, εἰς τήν ὁποίαν περιγράφεται διά πολλῶν καί βεβαίων ἢ διαχρονικῆ θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περί τοῦ ζητήματος τούτου.

Μή ἐπιθυμοῦντες ἵνα μεταφέρωμεν αὐτόθι ἀπάσας τάς ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένας περιπτώσεις ἀρκούμεθα εἰς τό ὑπό τῶν ἐν Νικαίᾳ τό πρῶτον συνελθόντων Ἀγίων καί Θεοφόρων Πατέρων ἐπιλυθέν σχίσμα τῶν Μελιτιανῶν, συνωδᾷ τῇ περί Ναυατιανῶν διατάξει τοῦ ἡ' Κανόνος. Ὁ διαληφθεὶς Μελίτιος ἦτο Ἐπίσκοπος Λυκοπόλεως ἐν Αἰγύπτῳ καί ἐκατηγορήθη ἐπί σειρᾷ ὄλων παρανομιῶν καί ἐπί ἀρνήσει τῆς πίστεως καί θυσίᾳ εἰς τὰ εἰδῶλα. Καθηρέθη δέ περί τό 302 μ.Χ. Μή στέρξας τήν καθαίρεσιν ἐδημιούργησε περί ἑαυτόν παράταξιν καί ἐποίησε τό λεγόμενον σχίσμα τῶν Μελιτιανῶν.

Ὅτε δέ ἐπετεύχθη ὁ συμβιβασμός μετ' αὐτοῦ, καθ' ἃ περιγράφει Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, παρέδωκεν εἰς τόν προκάτοχον τοῦ Ἁγίου, Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρον βρέβιον ἦτοι κατάλογον τῶν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντων κατά τό διάστημα τῆς ποιῆς αὐτοῦ Ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων καί διακόνων, ἀπάντων ἀποκατασταθέντων ἄνευ ἀναχειροτονίας εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῖς βαθμούς.

Τό δέ σχίσμα τοῦτο ἐτάλανε τήν Ἐκκλησίαν ἕως καί τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, οἱ δέ ἐξ αὐτοῦ ἐπιστρέφοντες ἐγένοντο δεκτοί εἰς τήν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ ἀναβαπτισμοῦ οὐδέ χρίσεως διά τοῦ Ἁγίου Μύρου, καθ' ἃ πληροφορεῖ πάντας ἡμᾶς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἐν τῇ Μ' Ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς Ναυκράτιον.

Ὅμως καί εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους, ὅτε ἐν ἔτει 1945 ἢ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία συνεχώρησε τοῖς καταδικασθεῖσιν ὑπό τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τοῦ ἔτους 1872 Βουλγάρους καί τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῶν, οὓς οὐ μόνον καθήρεσε τότε ἀλλά καί ἀφώρισε, πῶς ἐγένετο ἡ ἀποκατάστασις; Δι' ἀναχειροτονίας;

Ἦσαν μήπως οἱ συγχωρηθέντες οἱ αὐτοί τοῖς καταδικασθεῖσι; Μονονουχί, ἀλλ' ἦσαν οἱ ἐκλεγέντες καί κληρωθέντες ὑπ' αὐτῶν καί τῶν ἐπιγενομένων αὐτοῖς. Καί ὅτε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας πρό τινων ἐτῶν, ὑψηλῆ πολιτικῆ πίεσει, συνεχώρησε τοῖς σχισματικοῖς ἕως τότε μέλεσι τῆς ROCOR, τίνι τρόπῳ τοὺς ἐδέχθη εἰς κοινωνίαν, δι' ἀναβαπτισμοῦ καί ἀναχειροτονίας;

Μακαριώτατε,

Δόξα τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ὅτι ἐφάνερωσεν εἰς ἡμᾶς καθ' ὁμοίωσιν τῆς Τριαδικῆς δόξης τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελούμενα καί ἐδραζόμενα οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὡς παρά Διαμαρτυρομένοις, ἀλλ' ἐπὶ τῆς τιμιωτάτης καί κενωτικῆς καί καθηγιασμένης ἱεραῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν δισχιλιετῆ πορείαν αὐτῆς ἐπὶ γῆς. Διό καί προβαλλόμενοι τὰ ἀνωτέρω, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἡ ἀνοχή καί ἡ μακρόθυμος στάσις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐξελήφθησαν ὑπό τῶν ὑπ' αὐτῆς μεγάλως εὐεργετηθέντων ὡς παραίτησις αὐτῆς ἐκ τῆς περαιτέρω πορείας τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἀποροῦμεν πῶς αὕτη ἡ προπέτεια καί κατασυκοφάντησις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καί τῆς ἡμῶν Μετριότητος προσωπικῶς γίνεται ὑπ' ἐνίων ἀνεκτῆ καί ἐν τισι περιπτώσεσιν, ἐκόντων ἢ ἀκόντων αὐτῶν, υἰοθετεῖται ὑπό τήν μορφήν ἀποδοχῆς καί ἐπαναλήψεως τῆς ἐπιχειρηματολογίας τῶν κινήσαντων τήν πτέρναν κατά τῆς εὐεργετίδος. Ἀγαπῶσιν οὗτοι οἱ μαθηταὶ ὑπὲρ τοὺς διδασκάλους τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ἐνότητα αὐτῆς; Μὴ γένοιτο.

Κηρύττομεν ἐν Φαναρίῳ τὰ αὐθεντικῶς κληροδοτηθέντα ἡμῖν περὶ ἐκκλησιολογίας, καθ' ὅτι ἐκ τοῦ φρέατος τῶν Πατέρων ἡμῶν ἀντλοῦμεν καὶ οὐχὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἢ ἄλλων ταπεινῶν κινήτρων καὶ πολιτικῶν σκοπιμοτήτων. Συνεπῶς ἀπόκειται εἰς πάντας ὑμᾶς ἡ εὐθύνη τῆς ἀφομιώσεως τῶν προεκτεθεισῶν ἀληθειῶν, οὐχὶ βεβαίως πρὸς κύρωσιν αὐτῶν, ἄτε ὅλως γνησίως κεκυρωμένων ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως οὐσῶν, ἀλλὰ πρὸς ἐπανατοποθέτησιν ἐπὶ τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ καθηγιασμένον ὑπὸ τῆς πολυτίμου καὶ γνησίας πείρας τῶν Πατέρων τῶν μόνον εἰς Θεὸν ἐλπισάντων, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

,βιθ' Φεβρουαρίου κ'

**Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός**

[1] Σιγιλλιῶδες Γράμμα Γαβριήλ Γ' περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου, Καλ. Δελικάνη, Τόμος II, σελ. 468

[2] Ἐπιστολή Πατέρων τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου πρὸς τὸν Πάπαν Καίλεστῖνον, ἐν τέλει τῶν Κανόνων τῆς αὐτῆς Συνόδου.

[3] Καλ. Δελικάνη, Τόμος II, σελ. 217.

[4] Καλ. Δελικάνη, Τόμος II, σελ. 314.

[5] Miklosisch et Müller, Acta Patriarchatus Constantinopolitani, Τόμος I, σελ. 438.

[6] Ματθαίου Βλάσταρη "Σύνταγμα κτλ....Στοιχεῖον II".

[7] Κανονικαὶ Διατάξεις" Μ. Γεδεών, Τόμος I, σελ. 341-346.

<https://www.romfea.gr/epikairoτητα-xronika/27436-apantisi-oikoumenikou-patriarxi-ston-arxiepiskopo-albanias>

Εκτύπωση: <https://www.imdleio.gr/diaf/2019/Ukr-OikPatr-se-Alb.pdf>